

Το βρετανικό συγκρότημα των Iron Maiden ακύρωσε λόγω ατυχήματος την εμφάνισή του στο καλοκαιρινό φεστιβάλ Rockwave 2000, αναμένεται όμως να έρθει στην Ελλάδα στο προσεχές μέλλον. Έχει άλλωστε δώσει άλλες δυο συναυλίες στην Ελλάδα, με πιο πρόσφατη αυτήν τον Οκτώβριο του 1999. Οι Iron Maiden θεωρούνται ένα από τα μεγαλύτερα συγκροτήματα της μουσικής heavy metal, με ευρεία απήχηση και στους νέους της Ελλάδας, ώστε πολλοί να μιλούν για Maidenmania και για θεούς του heavy metal. Πρόκειται για το ίδιο εκείνο συγκρότημα, του οποίου η συναυλία είχε απαγορευθεί στη Χιλή, λόγω της παρέμβασης της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας που τους θεώρησε ως διαφημιστές του σατανισμού (23/7/1992). Πολλοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί θεωρούν “διαφημιστές του σατανισμού” τους Iron Maiden – όπως και πολλά παρόμοια μουσικά σχήματα. Ας δούμε όμως αν ο όρος ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, ή αν είναι μια «στενόμυαλη επίθεση από προκατειλημμένους ανθρώπους», όπως πιστεύουν πολλοί οπαδοί του συγκροτήματος.

ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΣΑΔΙΣΜΟΣ

Κατ’ αρχήν παρατηρεί κανείς ότι το συγκρότημα προβάλλει το φρικιαστικό, το διεστραμμένο και το άσχημο και προβάλλεται μέσω αυτού. Το όνομα Iron Maiden, δηλαδή σιδηρά παρθένας, αναφέρεται σε μεσαιωνική συσκευή βασανιστηρίων, μια σιδερένια, όρθια σαρκοφάγο με καρφιά στο εσωτερικό μέρος της πόρτας. “Έκλειναν το θύμα μέσα και έκλειναν σιγά σιγά, με ειδικό στρόφαλο, την πόρτα, οπότε τα μικρότερα καρφιά βυθίζονταν πρώτα στο σώμα... αλλά χτυπούσαν σε σημεία που πονάνε πάρα πολύ χωρίς όμως να επιφέρουν το θάνατο, όπως τα μάτια. Όσο έκλεινε η πόρτα, τα πιο κοντά καρφιά μπηγόνταν στην καρδιά, στα γεννητικά όργανα και τον εγκέφαλο, και το θύμα πέθαινε, μετά από πολλή ώρα φριχτών πόνων... στην κάτω πλευρά της πόρτας υπήρχε ένα αυλάκι για να τρέχει το αίμα που χυνόταν».

Το εν λόγω συγκρότημα όχι μόνο επέλεξε για τίτλο του το όνομα αυτής της συσκευής, αλλά την εξυμνεί σε ομώνυμο τραγούδι του ως εξής:

«Δε θα ‘ρθεις στο δωμάτιό μου; Θέλω μόνο να δω το αίμα σου, θέλω να στέκομαι και να κοιτάζω. Δες το αίμα να χύνεται καθώς πέφτει στο πάτωμα. Η σιδηρά παρθένας είναι ανίκητη, δεν μπορεί να ανακαλυφθεί πουθενά. Όπου και να ‘σαι θα σε πιάσει... δες το αίμα να χύνεται πάνω από το κεφάλι μου. Η σιδηρά παρθένας σε θέλει νεκρό».

Εδώ έχουμε επιπλέον την προβολή δολοφονικών επιθυμιών σε ένα άψυχο αντικείμενο. Καμία συσκευή, όσο φρικιά και να είναι, δεν μπορεί να θέλει οτιδήποτε γιατί δεν έχει λογική ψυχή και βούληση. Άρα θα πρέπει να αναζητήσουμε αυτόν που επιθυμεί βασανιστήρια και θανάτους στον δημιουργό του εν λόγω τραγουδιού. Αυτός ο σαδισμός μεταδίδεται και γίνεται βίωμα στον ακροατή, χάρη στη ρυθμική μουσική, που εντυπώνεται στην ψυχή, και στο θαυμασμό για το συγκρότημα. Ο σαδισμός, όπως και όλες οι διαστροφές, έχει ως εμπνευστή του το διάβολο.

Εκτός από το όνομα που λέει πολλά, το συγκρότημα διαθέτει ειδική μασκώτ, ένα σάπιο πτώμα ονόματι Eddie (χαϊδευτικό του Edward) που πρωταγωνιστεί στα εξώφυλλα των δίσκων ως σχέδιο και στις συναυλίες τους ως μηχανική κινούμενη κούκλα, η οποία σε ύψος μπορεί να φτάσει και τα έξι μέτρα. Στο εξώφυλλο του πρώτου τους δίσκου ο Eddie αποκεφαλίζει τη Μάργκαρετ Θάτσερ, διεκδικώντας τη συμπάθεια όσων εναντιώνονταν στην πολιτική της. Σε άλλο εξώφυλλο βγαίνει ως νεκρυναστημένος μέσα από τον τάφο του συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας H.P.Lovcraft, ενώ στην ταφόπλακα διακρίνονται λόγια από το βιβλίο μαγείας “Νεκρονομικόν”, (μερικοί ισχυρίζονται ότι είναι έργο του

Lovecraft), με την υπογραφή του συγγραφέα: “Δεν υπάρχει νεκρός που να μπορεί να είναι αιώνια πεθαμένος, και σε κάποιους παράξενους αιώνες, ακόμα κι ο ίδιος ο θάνατος μπορεί να πεθάνει”.

Σε άλλο εξώφυλλο, η “μασκώτ” με το χαιδευτικό όνομα καλεί με σαδιστικό γέλιο τους γονείς να “φέρουν την κόρη τους στο σφαγέα” καθώς κρατά το δρεπάνι του χάρου, ενώ τελευταία έχει γίνει ήρωας ηλεκτρονικού παιχνιδιού. Με τον Eddie, το δαιμονικά και αφύσικα άσχημο και φρικιαστικό γίνεται αποδεκτό αφού συνδέεται με τη ζωντανή μουσική, που ξεσηκώνει το νευρικό σύστημα (ο τραγουδιστής μάλιστα συνδέει τον Eddie με το ροκ εντ ρόλ, βλ. παρακάτω). Το σάπιο σαδιστικό πτώμα γίνεται μια φιλική φιγούρα. Έχουμε λοιπόν μια αντιστροφή της φυσικής τάξης: επιθυμητό δεν είναι πια το ωραίο, αλλά το φρικτό και το αποτρόπαιο.

Το συγκρότημα αυξάνει τη δόση του τρόμου όσον αφορά τον Eddie, καθώς σταδιακά οι οπαδοί εθίζονται: Για το εξώφυλλο του άλμπουμ “fear of the dark», προσελήφθησαν 4 καλλιτέχνες να σχεδιάσουν μια καινούργια βερσιόν (παραλλαγή) του τέρατος-μασκώτ. “Μας κόστισε μια περιουσία, αλλά ο τύπος που τελικά διαλέξαμε μας έβγαλε κάτι εντελώς αποτρόπαιο”, λέει ο τραγουδιστής. Ωστε η πρόκληση φρίκης και τρόμου είναι πολιτική του συγκροτήματος. Το ομώνυμο τραγούδι του συγκεκριμένου δίσκου παίζει ακριβώς με αυτά τα συναισθήματα:

“αγχώνομαι λίγο όταν σκοτεινιάζει

Φόβος του σκοταδιού, φόβος του σκοταδιού,

Φοβάμαι συνεχώς ότι κάτι είναι πάντα κοντά μου

Έχω μια φοβία ότι κάτι βρίσκεται πάντα εκεί.

...έχεις νιώσει το δέρμα του σβέρκου σου να ανατριχιάζει, όταν ψάχνεις για το φως;

...το άγνωστο βασανίζει το μυαλό σου, και καθώς ταχύνεις το βήμα σου

δυσκολεύεσαι να ξανακοιτάξεις πίσω σου επειδή είσαι σίγουρος ότι κάποιος είναι εκεί”.

Εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι τέτοια λόγια είναι επικίνδυνα για την ψυχική υγεία, ιδιαίτερα όταν εκφέρονται σε πρώτο πρόσωπο οπότε ο ακροατής ταυτίζεται με το περιεχόμενο. Επιπλέον το συναίσθημα που περιγράφεται εδώ, είναι η ανησυχία και η ταραχή που προκαλεί η απομάκρυνση από το Θεό και ο εναγκαλισμός του νοητού σκότους. Η αγάπη διώχνει έξω το φόβο. Όπου υπάρχει φόβος, και μάλιστα παθολογικός, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την απουσία της.

IRON MAIDEN ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στο τραγούδι “Running free” ένας δεκαεξάχρονος με ένα φορτηγάκι «πατάει γκάζι και τρέχει ελεύθερος», αφού έχει «περάσει τη νύχτα σε μια φυλακή του Λος Άντζελες» και «όλα τα παιδιά τον κυνηγούν», με την προοπτική «έτσι να γίνεται στο εξής». Άλλο παράδειγμα προς μίμηση είναι ένας αιχμάλωτος, που λέει: «...είμαι άγριο θηρίο, κάνω ό,τι θέλω, όπως μου αρέσει. Δεν είμαι αιχμάλωτος, είμαι ελεύθερος άνθρωπος. Θα κάνεις καλά να με σβήσεις από τη μαύρη λίστα σου γιατί θα σε μαγέψω».

Οι IRON MAIDEN μιλούν και για την απώλεια της “σεξουαλικής ελευθερίας στους νέους” (Metal Hammer 6/92) λόγω του AIDS: “Ζούμε τις ζωές μας στον πυρετό, σε έναν αποπνικτικό ιδρώτα φόβου. Ακούμε το μυστικό σας χτυποκάρδι, μπορώ να ακούσω τις σιωπηλές σας κραυγές... Θυμάμαι μια εποχή που το πάθος ήταν ελεύθερο... που κάναμε χρήση, όχι κατάχρηση... Στην κάψα της νύχτας φλεγόμενα κορμιά, ζούμε σε πυρετό, ζω σε πυρετό. Τώρα ζούμε σε ένα κόσμο αβεβαιότητας, ο φόβος είναι το κλειδί σε ότι θες να γίνεις. Τα παιδιά έχουν χάσει την ελευθερία τους, και κανείς δεν νοιάζεται μέχρι να πεθάνει κάποιος διάσημος”.(Fear is the key).

ΓΟΝΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Στο τραγούδι “Η πτήση του Ίκαρου” (flight of Icarus) η ιστορία του μυθικού Ίκαρου με τα κέρνα φτερά, που παράκουσε τη συμβουλή του πατέρα του και πέταξε κοντά στον ήλιο με αποτέλεσμα να καταστραφούν τα φτερά του και να γκρεμιστεί στη γη, διαστρέφεται κυριολεκτικά. Εδώ ο πατέρας συμβουλεύει λάθος το παιδί του επίτηδες, ώστε αυτό να σκοτωθεί και να τιμωρηθεί για την αλαζονεία του! Όπως λέει το συγκρότημα, το τραγούδι αναφέρεται «στην καταπίεση των παιδιών από τους γονείς τους». Τι αποτέλεσμα να έχουν τέτοιοι στίχοι σε οικογένειες, όπου οι σχέσεις γονέων και παιδιών είναι ήδη τεταμένες;

ΣΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Ένας από τους πολύ επιτυχημένους δίσκους των Iron Maiden, το Powerslave (σκλάβος της δύναμης) αναφέρεται στη θρησκεία της αρχαίας Αιγύπτου, που λόγω κάποιων επιφανειακών ομοιοτήτων με τον Χριστιανισμό είναι πολύ αγαπητή στους αποκρυφιστικούς κύκλους της «Νέας Εποχής». Το ομώνυμο τραγούδι λέει μεταξύ άλλων:

«Πέφτω στην άβυσσο, το μάτι του Ωρου (ο θεός-γεράκι)
μέσα στα μάτια της νύχτας, με βλέπει να φεύγω.

Το μάτι της γάτας που λάμπει μέσα στο ναό είναι πράσινο
Είσελθε στον Όσιρι που αναστήθηκε, που αναστήθηκε ξανά.

Πές μου γιατί να είμαι σκλάβος της δύναμης
Δεν θέλω να πεθάνω, είμαι θεός, θέλω να ζήσω

Όταν ο ζωοδότης πεθαίνει, όλα πεθαίνουν

Και στην τελευταία μου ώρα είμαι σκλάβος της δύναμης του θανάτου.

...Φέρτε μου το αίμα και το κόκκινο κρασί για το διάδοχό μου

γιατί είναι άνθρωπος και θεός, και θα πεθάνει κι αυτός....

...Ανοιξτε τις πύλες της κόλασής μου, θα χτυπήσω από τον τάφο.»

Στο τραγούδι The Apparition (το όραμα) υπάρχουν αναφορές στη μετενσάρκωση και άλλες διδασκαλίες της Νέας Εποχής:

«Πιστεύω ότι υπάρχουν μερικοί που πρέπει να έχουν ξαναζήσει, δε νομίζεις;

...Ζήσε τη ζωή σου με πάθος, Ο,ΤΙ και να κάνεις, (σ.σ. καλό ή κακό) να το κάνεις καλά.

...Μπορείς να φτιάξεις τη δική σου τύχη, να δημιουργήσεις το δικό σου πεπρωμένο.

Πιστεύω ότι έχεις τη δύναμη αν το θέλεις., είναι αλήθεια...»

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ...

“Οι περισσότεροι από τους στίχους του συγκροτήματος κατατρέχονται από κολασμένες παραστάσεις (Purgatory-καθαρτήριο) και βρυκολακίστικα θέματα (Τρανσυλβανία, φάντασμα της όπερας). Εφτά στα δέκα τραγούδια τους, σε ένα και μόνο άλμπουμ, αναφέρονται σε θέματα θανάτου και συναφή... Η αλυσοδεμένη κολασμένη ψυχή που απεικονίζεται στο κάλυμμα του άλμπουμ... σε συνδυασμό με τους μηδενιστικούς στίχους, μας κάνει να αναρωτιόμαστε, αν αποτελεί αντανάκλαση της ...ψυχικής κατάστασης των ερμηνευτών”, παρατηρεί μεταφραστής των στίχων τους.

Στα τραγούδια τους το κακό φαίνεται αρκετά γοητευτικό, σε βαθμό που να παρασύρει και να ελέγχει τη θέληση. “Ξέρω πως θα με γρατζουνίσεις, θα με ακρωτηριάσεις και θα με τραυματίσεις, ξέρεις πως είμαι ανήμπορος μπροστά στο υπνωτιστικό σου κάλεσμα... φεύγω και κρύβομαι, είσαι πάντα στα όνειρά μου, είσαι το φάντασμα της όπερας, είσαι ο διάβολος” (Phantom of the opera).

Την ίδια γοητεία έχει για το συγκρότημα και μια σατανιστική τελετή: «666 ο αριθμός του θηρίου

η Κόλαση και η φωτιά γεννήθηκαν για να απελευθερωθούν... η τελετή άρχισε, το έργο του

σατανά έγινε, απόψε γίνεται θυσία... νιώθω να με τραβάνε οι ορδές που ψέλνουν (σατανικές ψαλμωδίες), μοιάζουν να με υπνωτίζουν, δεν μπορώ ν' αποφύγω τα μάτια τους. 666, ο αριθμός του θηρίου, ο αριθμός για σένα και για μένα.

Ερχομαι πίσω, θα επιστρέψω, θα καταλάβω το σώμα σου και θα σε κάνω να καείς

Έχω τη φωτιά, έχω την ισχύ

Έχω τη δύναμη να κάνω το κακό μου να πάρει το δρόμο του» (Number of the beast).

Το συγκρότημα έχει μια προτίμηση στον όρο “θηρίο”. Έτσι ονόμασε μια μεγάλη περιοδεία του “το θηρίο στο δρόμο”, και ένα δίσκο με συλλογή από επιτυχίες του “τα καλύτερα του θηρίου”.

Ο τραγουδιστής του συγκροτήματος Bruce Dickinson έχει γράψει και ένα βιβλίο – σενάριο για ταινία σχετικά με τη ζωή του Aleister Crowley, ο οποίος “τον σαγηνεύει”. Για όσους δεν γνωρίζουν, ο Crowley θεωρείται “πάπας του νεοσατανισμού” και ο μεγαλύτερος μαύρος μάγος του 20ου αιώνα. Το τάγμα του τελούσε ανθρωποθυσίες και ο ίδιος πέθανε ναρκομανής, από τους πειραματισμούς που έκανε με τα ναρκωτικά για να “διευρύνει τη συνείδησή του”. Αυτοαποκαλείτο “το μεγάλο θηρίο 666” και πίστευε ότι ήταν ο Μεσσίας της “Νέας Εποχής του Ώρου” (αρχαίος αιγυπτιακός θεός). Εάν το σενάριο του Bruce σχετικά με τη ζωή του “σαγηνευτικού” αυτού ανθρώπου γίνει ταινία, τότε σίγουρα οι οπαδοί του συγκροτήματος θα την παρακολουθήσουν, και δεν είναι απίθανο να “σαγηνευθούν” από τη δράση του, όπως σαγηνεύθηκε και το ινδαλμά τους.

Αλλά σύμφωνα με το συγκρότημα, “η κόλαση δεν είναι κακό μέρος για να είσαι, η κόλαση είναι από δω ως την αιωνιότητα”. Άρα δεν είναι επικίνδυνο να σαγηνεύεται κανείς από το κακό. Το εξώφυλλο του ομώνυμου δίσκου παρουσιάζει τον διάβολο με τη μορφή του τράγου Μπαφομέτ.

Τελικά φαίνεται πως το κακό είναι και αξιοσέβαστο: “Συγκεκριμένες εμπειρίες που είχαμε στη διάρκεια των εγγραφών του άλμπουμ “the Number of the beast”, μας διδάξαν να σεβόμαστε τη δύναμη του σατανισμού. Συνέβησαν πάρα πολλά παράξενα πράγματα, όταν ηχογραφήσαμε το δίσκο», λέει ο τραγουδιστής του συγκροτήματος Bruce Dickinson. Και αφού έχει παραδεχτεί ότι σέβεται το Σατανά (ο οποίος είναι η δύναμη του Σατανισμού), δηλώνει: “Οι Iron Maiden απέχουν πολύ από το να είναι ένα συγκρότημα προσκυνητών του διαβόλου. Απλώς έχουμε τη νοοτροπία των ταινιών τρόμου, και τίποτε άλλο”.

Ο τραγουδιστής προτείνει και τρόπους για την αντιμετώπιση του κακού: “Ο Eddie έρχεται στη σκηνή για να πολεμήσει το διάβολο και μπορώ να σας πω ότι ο Eddie πραγματικά τον κλωτσά στα γεννητικά του όργανα (τον διάβολο!) Αυτός είναι ο τρόπος των Maiden να δείξουν ότι το ροκ εντ ρόλλ μπορεί να ξεπεράσει τα πάντα». Ωστε λοιπόν, δεν χρειάζεται καταφυγή στο Θεό. Ο «αξιοσέβαστος» διάβολος που σύμφωνα με τη στιχουργική του συγκροτήματος κάνει τους ανθρώπους ό,τι θέλει, αντιμετωπίζεται θαυμάσια με μια μουσική φτιαγμένη από ανθρώπους, η οποία αντιπροσωπεύεται από (φανταστικά) σάπια πτώματα. Ίσως ο ίδιος ο διάβολος να δυσκολευόταν να ισχυριστεί κάτι τέτοιο!

ΠΟΤΕ ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΣ...

Εκτός από τις συνεχείς αναφορές στον τρόπο, διάβολο και τα συναφή, το συγκρότημα καταπιάνεται και με κάποια χριστιανικά θέματα. Ένα από αυτά είναι «ένα σωρό κακοί ιεροκήρυκες για να τους κάψει ο διάβολος (πάλι αυτός!), να τους βάλει στη φωτιά με τα πόδια πρώτα...» Οι ιεροκήρυκες αυτοί «δεν είναι θρήσκοι, αλλά ούτε και βλάκες», «έκαναν (τον Χριστό) ανέκδοτο... σώζουν τις ψυχές τους παίρνοντας τα λεφτά μας» (Holy smoke, 1990). Κανείς δεν αμφιβάλει ότι υπάρχουν πολλοί τέτοιοι απατεώνες, ειδικά στο εξωτερικό. Οπωσδήποτε όμως δεν είναι αντιπροσωπευτικοί τύποι πραγματικών

Χριστιανών και είναι κρίμα η θρησκεία που έχει αναδείξει τόσους αγίους να αντιμετωπίζεται έτσι μονόπλευρα.

Στο τραγούδι «Ιούδα γίνε οδηγός μου» ακούμε τα εξής: «Πέσε κάτω, προσευχήσου στο Θεό σου (σ.σ. όχι «Θεό μας») για έλεος, λοιπόν γονάτισε και βοήθα τη λεπίδα να κόψει καλά... Τίποτα δεν είναι ιερό, ούτε παλιά ούτε τώρα... Ιούδα γίνε οδηγός μου... Ο Ιούδας, ο οδηγός μου, ψιθυρίζει στη νύχτα»... Ακόμα και ένας μη χριστιανός δύσκολα θα διάλεγε για οδηγό του τον άνθρωπο που πρόδωσε τον Χριστό. Κατά τα άλλα το συγκρότημα «απέχει πολύ από το να είναι προσκυνητές του διαβόλου»!

«ΚΑΛΑ» ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Κάποιοι οπαδοί του συγκροτήματος μιλούν με θαυμασμό για τραγούδια κοινωνικού περιεχομένου, όπως το “Run to the hills” (πάρτε τα βουνά), που αναφέρεται στην εξόντωση των Ινδιάνων από τους Ευρωπαίους. Βέβαια δεν είναι δύσκολο να κατηγορείς κάποιες κακές πράξεις. Ακόμα και ο διάβολος το κάνει αυτό πολλές φορές. Το δύσκολο είναι να προτρέπεις σε καλές πράξεις. Μάλιστα με τον Ιούδα για οδηγό είναι σίγουρα αδύνατο.

Οι IRON MAIDEN έχουν γράψει και τραγούδια με συγκρουόμενα νοήματα. Το “22, Acacia avenue” προτρέπει έναν νέο να «διασκεδάσει» με μια συγκεκριμένη πόρνη, να την «χτυπήσει, να την κακομεταχειριστεί» κτλ. για 15 λίρες, και μετά προτρέπει την πόρνη να αλλάξει ζωή γιατί «αυτό που κάνει θα την οδηγήσει στην καταστροφή».

Πολλά από τα τραγούδια των IRON MAIDEN αναφέρονται σε μάχες, όπου έχουν πολεμήσει οι Βρετανοί. Δεν ξέρω τι εποικοδομητικό μπορούν να έχουν στίχοι όπως «εισβολείς βιάζουν και λεηλατούν» (Invaders) ή «θα μου πάρεις τη ζωή, αλλά θα πάρω κι εγώ τη δική σου, θα με πυροβολήσεις αλλά θα σε τρυπήσω» (The trooper). Το ίδιο ισχύει κι για δηλώσεις του στυλ «πίνουμε πολλή μπύρα», ιδίως τώρα πια που γίνεται φανερό ότι στην Ελλάδα υπάρχει πρόβλημα αλκοολισμού, που πλήττει κυρίως τη νεολαία.

Πάντως στο εξώφυλλο του δίσκου «Hallowed be thy name” (αγιασθήτω το όνομά σου) γίνεται επίδειξη εκδικητικότητας και μικροπρέπειας: Ο (εδώ κερασφόρος) Eddie σουβλίζει με τρίαινα και ψήνει τον τραγουδιστή Bruce Dickinson, που τότε είχε αποχωρήσει από το συγκρότημα!

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ «ΔΙΝΕΙ ΔΥΝΑΜΗ»

Η μουσική των IRON MAIDEN έχει μελωδία, η οποία όμως επιβάλλεται χάρη στα πολλά decibel και στο γρήγορο ρυθμό. Ο τραγουδιστής μάλιστα έχει δηλώσει ότι “καμιά φορά, όταν πάμε πολύ γρήγορα, πηδών πάνω στην πλατφόρμα των ντραμς και λέω στον Nicko (ντράμερ) να κόψει λίγο». Καθώς το νευρικό σύστημα βιάζεται από το ρυθμό και την ένταση του ήχου, παραβιάζεται η ελευθερία του ανθρώπου, ο οποίος δεν έχει περιθώριο να μην αντιδράσει έντονα σε αυτή τη μουσική. Τέτοιου είδους καταναγκασμός είναι ένα ακόμα δαιμονικό γνώρισμα.

Επιπλέον με τέτοιες μεθόδους το μουσικό αισθητήριο αλλοιώνεται, κι έτσι συχνά ο άνθρωπος δεν μπορεί να απολαύσει μια μελωδία αν δεν την ακούσει “δυνατά και γρήγορα”. Κατά συνέπεια πολλές φορές μουσική που ανυψώνει το πνεύμα όπως η βυζαντινή, φαίνεται ακατανόητη – κι αυτό, όσο κι αν μοιάζει ασήμαντο, κάνει τον εκκλησιασμό βαρετή υπόθεση...

Η πολύ γρήγορη και δυνατή μουσική δημιουργεί διάφορα ψυχικά φαινόμενα, που συχνά οφείλονται σε ορμονικές εκκρίσεις. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που κάποιοι δηλώνουν ότι “το metal είναι το ναρκωτικό τους» και ότι «παιρνουν δύναμη από αυτό». Ενώ όμως, η «δύναμη» αυτή δεν είναι πραγματική και δεν διαρκεί, η τάση για την απόκτησή της με τη συνεχή ακρόαση τέτοιων τραγουδιών αφ’ ενός διαεικνίζει την εξάρτηση από αυτή τη μουσική, και

αφ' ετέρου εντυπώνει στον ψυχισμό του ακροατή τους στίχους, με όλα τα αποτελέσματα που μπορεί να έχει αυτό...

Οι IRON MAIDEN ίσως να μην είναι συνειδητοί σατανιστές, και να γοητεύονται μόνο από το κακό χωρίς προσευχές στο σατανά και μαύρες λειτουργίες. Από τα όσα αναφέρθηκαν όμως είναι φανερό ότι προβάλλουν "το σατανά και πάσα την πομπή αυτού και πάντα τα έργα αυτού", τηρώντας κάποια προσχήματα, αμβλύνοντας την διάκριση μεταξύ καλού και κακού και αδυνατίζοντας την αντίσταση του ανθρώπου στο κακό. Το πράγμα όμως δεν σταματά στους IRON MAIDEN. Κάποιος που έχει συνηθίσει να "παίρνει δύναμη" από τα τραγούδια τους, περνάει εύκολα σε άλλα πιο "σκληρά" συγκροτήματα, τα οποία δύσκολα θα μπορούσε να ακούσει, αν δεν είχε περάσει από τον μουσικό προθάλαμο της "Σιδηράς Παρθένου". Και υπάρχουν σ' αυτό το χώρο πολλά συγκροτήματα που είναι συνειδητοί οπαδοί και προπαγανδιστές του σατανισμού. Εξάλλου, δεν είναι τυχαίο ότι στα περιοδικά όπου οι θαυμαστές των IRON MAIDEN μαθαίνουν για το αγαπημένο τους συγκρότημα προβάλλονται τόσο πολύ αποκρυφιστικά και νεοειδωλολατρικά βιβλία, κινηματογραφικές ταινίες, ηλεκτρονικά παιχνίδια, ακόμα και καταστήματα με τελετουργικά είδη μαύρης μαγείας. Ούτε είναι τυχαίο, ότι μέλη σατανιστικών ομάδων που έχουν συλληφθεί για τελετουργικές δολοφονίες στην Ελλάδα και αλλού, είναι οπαδοί συγκροτημάτων heavy metal μουσικής, όπως και των Iron Maiden.

(Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό "Διάλογος", Αυγ. - Οκτ. 2000).

Για το εν λόγω άρθρο έλαβα ένα μήνυμα, τα βασικά σημεία του οποίου παρατίθενται εδώ μαζί με την απάντησή μου:

1. Το μήνυμα:

"Οφείλω να ομολογήσω ότι δε χειρίστηκες το θέμα με προκατάληψη, αντίθετα μάλιστα ήσουν αρκετά αντικειμενική. Παρόλ' αυτά, έχω κάποιες ενστάσεις.

Ο ιδρυτής του συγκροτήματος, Steve Harris, επέλεξε το συγκεκριμένο όνομα διαβάζοντας το βιβλίο "Ο άνθρωπος με το σιδηρούν προσωπείο", όπου φυσικά γινόταν αναφορά στην περιβόητη αυτή "μηχανή". Αυτό δε σημαίνει αυτόματα ότι οι Iron Maiden είναι σαδιστές, ούτε και ότι εξυμνούν τη "σιδηρά παρθένο". Απλά είναι ένα όνομα που κεντρίζει το ενδιαφέρον περισσότερο από ένα του τύπου π.χ. "Good Guys". Η μασκότε του συγκροτήματος, ο Eddie, προέρχεται από μια κούκλα που βρισκόταν στην παμπ όπου πρωτοέπαιξαν - από τότε τον "υιοθέτησαν". Όσο για το "φόνο" της Θάτσερ, παρουσιάστηκε για το λόγο ότι πολλοί πίστευαν πως "Σιδηρά Παρθένο" εννοούσαν τη γνωστή "σιδηρά κυρία". Το συγκρότημα για να διώξει μια και καλή αυτήν την εντύπωση, επέλεξε αυτόν τον ακραίο, αλλά και πρωτότυπο, τρόπο. Επίσης, στο εξώφυλλο του δίσκου "Live after Death", ο οποίος είναι ζωντανά ηχογραφημένος όπως μαρτυρά το όνομά του (ζωντανά και μετά το θάνατο), ο Eddie βγαίνει από το δικό του τάφο (Edward The Head), ενώ το "Νεκρονομικόν" είναι βιβλίο που ανήκει στη σφαίρα της φαντασίας, όντας αποκύημα της σκέψης του Λάβκραφτ -για την ακρίβεια, ο ίδιος ο Λάβκραφτ (που σημειωτέον ήταν άθεος) το έχει δηλώσει επανειλημμένα, όπως προκύπτει από ορισμένες επιστολές του. Αναφορικά, τώρα, με το "Bring Your Daughter To The Slaughter", αρχικά είχε γραφτεί ως μουσικό θέμα για την (όντως βλακώδη) ταινία "Ο εφιάλτης στο δρόμο με τις λεύκες No (δεν ξέρω κι εγώ πόσο!)", εξού και το εξώφυλλο.

Όσα γράφεις έπειτα για αύξηση του τρόμου τα απορρίπτω αμέσως, καθώς ο τραγουδιστής Bruce Dickinson, γνωρίζοντας τις απαιτήσεις του -όχι και τόσο καλλιεργημένου- κοινού, το

"καθησυχάζει", λέγοντας ότι μετά την αλλαγή του σχεδιαστή ο Eddie δε "φλώρεψε" (αν μου επιτρέπεις την έκφραση). Τέλος, το τραγούδι "Fear of the Dark" αναφέρεται στον παιδιόθεν φόβο του συνθέτη Steve Harris και ουδεμία σχέση δεν έχει με νοητά σκοτάδια!

2. Η απάντησή μου

Ευχαριστώ για τις παρατηρήσεις και τις πληροφορίες που γράφεις.

Αντί απάντησης, θα θέσω λίγα ερωτήματα.

- Ένας Χριστιανός, ή έστω ένας άνθρωπος με σχετική ειρήνη στην ψυχή του, θα έγραφε τέτοιους στίχους για τη "σιδηρά παρθένο", (γιατί αν πρόσεξες αναφέρω στίχους τραγουδιού που όντως εξυμνούν τη σιδηρά παρθένο); Το όνομα, είναι η εικόνα που προβάλλουμε προς τα έξω, και συνήθως διαλέγουμε κάτι που μας αρέσει και μας εκφράζει. Εσύ θα διάλεγες ένα τέτοιο φρικιαστικό όνομα απλώς για να κάνεις εντύπωση; Υπάρχουν χιλιάδες εντυπωσιακά ονόματα για να διαλέξει κανείς...
- Επίσης, θα έγραφε μουσική για αηδιαστικές (όχι απλώς εκφοβιστικές) ταινίες τρόμου, ξέροντας ότι μετά οι οπαδοί του θα πάνε να δουν αυτό το σκουπίδι; Θα υιοθετούσε για σήμα κατατεθέν του μια κούκλα σαν τον Έντι επειδή τη βρήκε κάπου τυχαία; Η δική μου απάντηση είναι "όχι". Τίποτα δεν είναι τυχαίο, και υπάρχουν πολύ βαθιοί λόγοι για ό,τι κάνουμε, ακόμα κι αν λέμε ότι το κάνουμε "για πλάκα". Γιατί αυτή η πλάκα, και όχι κάποια άλλη πλάκα;
- Επίσης η ύπαρξη παθολογικού φόβου είναι ένα σύμπτωμα νοητού σκοταδιού, δηλ. σκοταδιού στο νου, θέλουμε δεν θέλουμε. "Η αγάπη (προς το Θεό) διώχνει έξω το φόβο", λέει ο άγιος ευαγγελιστής Ιωάννης. Όπου αυτή δεν υπάρχει, ο φόβος κυριαρχεί. Πράγμα που δικαιολογεί τα ποικίλα ψυχολογικά προβλήματα της απομακρυσμένης από το Θεό σύγχρονης κοινωνίας, και όλες τις ατυχίες κατά τη γνώμη μου επιλογές του συγκροτήματος.
- Και τελικά, γιατί να σερβίρουμε στον κόσμο ό,τι φοβία και κόμπλεξ μας ταλαιπωρεί; Θα κάνουμε καλό στον κόσμο, ή μήπως στον εαυτό μας; Νομίζω ούτε εμείς, ούτε ο κόσμος ωφελείται από κάτι τέτοιο.
- Σχετικά με το Νεκρονομικόν, που έχω στη βιβλιοθήκη μου, δεν είναι καθόλου αστείο είτε είναι απάτη είτε όχι. Τα ονόματα και τα σύμβολα των δαιμόνων που περιέχει λειτουργούν και οι αστρολογικές και αστρονομικές του πληροφορίες (σχετικά με την εποχή που περιγράφει) είναι γνήσιες. Τώρα το αν το έγραψε ο Λόβκραφτ ή κάποιος άλλος, ή αν ο Λόβκραφτ πήρε ένα υπάρχον βιβλίο μαγείας, του έβαλε λίγη σάλτσα, το παρουσίασε σαν πιο αρχαίο από ό,τι πραγματικά είναι και πούλησε φούμαρα ότι υπάρχουν μόνο δυο αντίτυπα κ.τ.λ. δεν με ενδιαφέρει. Σίγουρα δεν είναι κάτι για να παίζει κανείς, και κάποιοι που έπαιξαν το μετάνιωσαν άσχημα. Είναι καλό να μην προωθούνται τέτοια πράγματα ποτέ και από κανέναν. Από ότι ξέρω, ο Λάβκραφτ και η παρέα του ήταν αποκρυφιστές. Βέβαια σύμφωνα με τη θρησκευτικότητα της εποχής και της περιοχής, είναι πολύ πιθανό να αυτοπροσδιοριζόταν ως άθεος.
- Σχετικά για το "μη καλλιεργημένο κοινό": γνώμη μου είναι ότι ένας πραγματικός καλλιτέχνης είναι και "ηθοποιός", δηλ. "ποιεί ήθος", φτιάχνει χαρακτήρα. Αυτός προσπαθεί να διακονήσει το μη καλλιεργημένο κοινό, ακόμα κι αν ξέρει ότι έτσι δεν θα έχει πολλή επιτυχία. Αυτός που εκμεταλλεύεται τις αδυναμίες του κοινού για να κερδίσει χρήμα και φήμη, για μένα δεν ανταποκρίνεται στον όρο "καλλιτέχνης", ακόμα κι αν έχει ταλέντο στη σύνθεση ή μια ωραία φωνή σαν τον Μπρους Ντίκινσον. Στο κάτω κάτω αυτά είναι δώρα που δίνει ο Θεός. Η συμμετοχή του ανθρώπου έγκειται στον τρόπο που τα χρησιμοποιεί, και εκεί φαίνεται και ποιος είναι: "Από τους καρπούς τους θα τους αναγνωρίσετε". Και ξέρουμε

ποιοι είναι οι καρποί του Αγίου Πνεύματος: Αγάπη, πραότητα, μακροθυμία, καλωσύνη, ειρήνη κτλ. Προκαλεί η ακρόαση των IM κάτι έστω από όλα αυτά; Προσοχή: Δεν μιλάω για "εκτόνωση".

· Όπως θα είδες και στο άρθρο, θεωρώ ότι οι IM δεν είναι συνειδητοί σατανιστές. Μάλλον είναι "οδηγοί τυφλοί", όπως λέει ο Χριστός, και ως εκ τούτου επικίνδυνοι, καθώς "τυφλός τυφλό αν οδηγεί, θα πέσουν κι οι δυο στο βόθρο".

Σίγουρα δεν "μαζεύουν μαζί" με τον Κύριο. Αρα σκορπίζουν.

Μαρία Δημητριάδου